

A falu

Ahogy leszállt a buszról, körülnézett – sehol senki. Aztán megpillantotta a kocsmá teraszán sörözőket. Azok dehogy mozdulnának, még ha arannyal fizetne is. Így hát vállára vette nehéz hátizsákját, és elindult fel a dombra.

A távolság, ami gyerekkorában olyan óriásinak tűnt, felnőttként mintha megrövidült volna. Az erdő csaknem karnyújtásnyira van, s közvetlenül alatta van a nénikéje háza. Csak hát a hátizsák egyre nehezebb.

Minek cipelek ennyi vacakot, egy csomó rongyot, mint valami körülrajongott filmszínész, gondolta.

A nénikéjén nem látszik meglepődés. Mindent tud előre.

– Megálmodtam, hogy jössz, lelkem.

– Hiszen megtelefonáltam Helenkának – magyarázkodik Hana, a nénikéje azonban csak rándít a vállán:

– Azt hiszed, mutatkozik egyáltalán? Soha sincs ideje!

A tűzhelyen forr a víz a teának, az asztalon vásárolt bukták.

– Kinek süssek? Magamnak? – magyarázkodik a néni. – Vettem néhányat a vendégnek, vegyél a teácskához!

A gerendaházban elhangzik a teácska szó, és Hana tudja, hogy biztonságban van, bár már nem gyerek, és nem dughatja arcát a nagymama szoknyájába, hogy elrejtőzzék a világ elől, mégis megkönnyebbül. Ebben a házban és ebben a völgyben mindig működtek valamiféle rejtélyes dolgok, ez hatással van rá is, mintha sikerült volna valami nyomasztó dolgot elűzni, tompítani saját nyugtalanságát.

Az éj folyamán kéjeleg a felrázott dunna melegétől, kora reggel élvezzi a harmatos kertet, az erdő csendjét, a szárított gyógynövények illatát a gerendaházban.

Kószálni fogok, míg a lábam bírja, határozta el magában.

– Össze kell szedned magad – oktatja a néni, ahogy az ételt kínálja neki. Nem is sejtve, mennyire igaz van, hogy Hana ebben a percben mennyire nincs magánál, hogy az utóbbi években mennyire eltávolodott magától, ahogy megakarta szabni életútját, erőszakkal intézni sorsát. Kellett neki az orrba vágás, hogy megértse, az élettől nem kaphat többet, mint amit ad, hogy minden ellenkezés rosszul végződik.

– Sápadt vagy és sovány – így a néni, akinek kilencvenévesen is pirosposzsgás az arca, nyugodt, kiegyensúlyozott, semmi sem hozza ki a sodrából.

Ezt kell megtanulnom tőle, mondja magában Hana. Némelyek a himalájai kolostorokba jár-

nak meglelni lelki nyugalmukat, nekem elég a szülőfalum. Az erdő menti ház az öreg fától illatozik, mint hajdan. Még szerencse, hogy a néni keményfejűségének köszönhetően ma is áll.

Néhány napja a ház körüli munkával telik, hogy ezzel hálálja meg a néni vendégszeretetét. Közös erővel meszelik a falakat, mázolják a kerítést, kapálják be a krumplit a ház mögött. A néni úgy dolgozik, mint valami motor, nagy lendülettel áll minden ténykedéshez, míg Hana magában liheg: fáj a hátam, alig érzem a lábam, elájulok a fáradtságtól.

De csak magában nyafog. Ebben a házban nem illik panaszkodni.

Hanem az erdőben, az egyre hosszabb séták során hangosan beszél magában: merre bolyongsz, mit keresel tulajdonképpen? Minden fatörzsben embert lát, szorongva figyel, vajon a bokrok mögött nem leselkedik-e rá veszedelem. Szerencsére vele van a kutya. A néni egyedül szokott járni az erdőn, Hanát azonban óva inti:

– Az erdő alattomos! Vigyázni kell!

A kutya neve is Vigyázz.

– Vigyázz, Vigyázz!

Az állat odaszalad, hálás a figyelmességért, a bozontos szőrű háta simogatásáért, fel-felugrik hiábavaló igyekezettel egyenlővé lenni az emberrel, valamit mondani másként is, mint a test nyelvén.

– Vigyázz, Vigyázz!

Ez nem visszhang. Kivehetően hallani a férfihangot.

A meredek partról egy szakállas férfi szalad az útra. Ahogy a betyárok szoktak támadni. Hana tartani akarja a kutyát, de az vidáman szalad a férfi elé. Ismétlődik az üdvözlési szertartás, a Vigyázz ugrándozik, szinte nyaldossa a szakállas arcát, a férfi meg a füle tövét vakargatja.

Régi ismerősök találkoztak, nem kell tartani semmitől.

– Mi is ismerjük egymást – mosolyog tétován Hana.

– Már hogyan! Hallottam, hogy megjöttél, várom, mikor mutatkozol majd a faluban. Büszke lettél, a rokonokat elfeledted, kocsmába nem jársz... – veti szemére Daniel.

Hana nem védekezik, nincs kedve magyarázkodni. Hogy magyarázhatná meg egyáltalán? Szabadságra jöttem? Vagy bevalljam az igazat? Hogy elvesztettem az állásom, az emberekbe vetett hitem, elegendem van mindenkiből, magányra vágyom!

– Mi rokonok vagyunk? – kíváncsiskodik Hana.

– Hát... úgy ötödik nemzedékre visszamenően.

Ebben a faluban mindenki rokona mindenkinek.

A férfi átölelte Hana vállát, ő meg érezte a férfi kemény izmait, hatással volt rá: már megint reagálok a férfierítésre, azok a hülye hormonok még mindig uralják a testet, tekintet nélkül a lelki levertségre.

Irányt váltott, és meggyorsította lépteit, hirtelen hazafelé tartott.

Más úton értek ki az erdőből, a kocsmánál.

– Gyerünk egy sörre – javasolta a férfi. Az ember ilyenkor megszomjazik.

Azt várta, hogy elmond magáról valamit, de hát Daniel feje más gonddal volt tele. A tó feletti területet egy idegen akarja megvenni! A buta falusiak meg olcsón el akarják adni! Reszketnek a pénzért! A templomban kezét adnak egymásnak, de a templom ajtaján túl már az öklét rázza szomszéd a szomszédra, hogy te tolvaj, elszántottál egy barázdát, bíróságra adlak! Megivott volna még egy sört, sőt elkelt volna a harmadik is, ám Hana meglepetésére felébredt benne az úriember, és időben felállt, merthogy a hölgyet illik hazakísérni.

A néni persze kíváncsi volt.

– Ki kísért haza, lelkem? – Jól tudta, hogy ki volt az, fürgé szemét nem kerülte el semmi, nem is várt a válaszra, és már szötte is a terveit, hogy milyen jó fiú, aztán meg még mindig legény.

– Én nem is tudom, mi lesz ebből a világból, senki sem akar nőszülni, te sem akarsz férjhez menni, Helenka sem gondol a házasságra, ha ez így megy tovább, kihal az emberiség...

Ilyen gondjai voltak a nénikéjének. Végül is, mindenkinek megvan a maga gondja, nekem mindenképpen rendbe kell jönnöm lelkileg. Nem mehetek így egyik munkaadóhoz sem, hogy meggyőzzem a tehetségemről, hogyha magam is kételkedem benne, ha lerí rólam a bizonytalanság, és alig állok a lábamon. Meg kellett volna egyeznem Daniellel egy könnyebb hegyi túrában, lett volna módom rátérni erre, de hát minden későn jut eszembe.

Másnap éppen a kertet gyomlálta, mikor megállt a kerítésnél, le sem szállt a kerékpárról:

– Vasárnap elmehetnénk kirándulni. Hív az erdő!

Rábólintott.

– Reggel hétkor? Érted jövök!

Ellenkezni akart, hogy ez neki túl korán van, de csak ismét szótlanul bólintott.

A férfi eltűnt, mint a kámfor, ő meg csak a szemét dörzsölgette, nem látomás volt-e csupán.

Estefelé mindig felszaladt valamelyik közeli dombra, nem tudott betelni a látvánnyal fentről, úgy érezte, onnan rálát a saját életére is, hogy itt, elrejtőzve a zöld mindenségben mérlegelheti helyzetét, amibe került, vagy inkább, amibe pottyant, igen, mérlegelheti kudarcát, mint őseinknek a bűnbeesést a paradicsomban. Ezt mindenkinek át kell élnie legalább egyszer az életben.

A kilátást most eltakarta a köd, s a fejében veszedelmes gondolatok kavarogtak. Ma nincs jó napom, felállt a nyirkos farönkről, nénikéjének a beteg csontjai esőt jósoltak.

Mire leszaladt a faluba, már szitált az eső.

Az asztalnál egy fiatal, karcsú lány ült. A néni tanácsot adott neki, milyen gyógynövények segítik gyógyulni a sebet, hegesztik össze a bőrt.

– Helyes arányban kell összekeverni – magyarázta a néni, és csipetenként rakosgatta a tálkába a gyógynövényeket. A szoba úgy illatozott, mint kaszálás után a rét.

Hana feltételezte, hogy a lánynak kiütésekkel van gondja, a homályos szobában nem látta jól az arcát.

– Hogy hálálom én ezt meg? – aggódott a fiatal nő.

– Menj csak, míg rá nem jön az eső – tuszkolta őt a néni. – Beteg a gyereke – magyarázta Hanának, ahogy a látogató után becsukta az ajtót.

– Ilyen fiatal és gyereke van? – ámuldozott Hana. – Kislánynak néztem.

– Sokat szenved – mormogja a néni. – Születésétől fogva szerencsétlen. Isten tudja, nem rontották-e meg. Bizony, mi más lenne ez, ha nem rontás. Idegen ember miért bántana egy gyereket? Egészséges, életrevaló gyereket! Ha nem életrevaló, az más lenne. Valamikor a nem életre való gyereket kitéték a fagyra, aztán a tüdőgyulladás elvitte. A faluban nem volt nyomorék, Mišo Bizubon kívül, de ő ellátta magát, eljárt házakhoz, az öregeknek fát hasogatott.

– Milyen kegyetlen – rémülködik Hana. Sosem érti meg a falusi élet titkait, azokat sötét homály fedi, emlékezett vissza az alkonyati séták során elé táruló képre.

– Bizony kegyetlen – mormogja a néni. – Az élet irgalmatlan tud lenni.

Hana hallgatott. Megdöbbenette, hogy a világ kegyetlensége nem kerüli el még az isten háta mögötti, romantikus falucskát sem.

Bedugja fejét a párna alá, hogy ne hallja a viharos szél vijjogását, süvítését, az eső verdesését a tetőn meg a gerendaház falán.

Cseng a mobil.

– Nem ébresztettek fel? – érdeklődik Daniel. Hát persze, vasárnap van. Az egyezség érvényes.

Hana csalódottan veszi tudomásul, hogy a kirándulásra egész csapat megy, az erdő alatt még három férfi meg az a nő vár rájuk a beteg gyerekével.

– Magasra kapaszkodunk, van jó cipőd? – nézi Hanát Daniel.

– Vigyázz, Vigyázzka! – ölelgeti a kutyát a gyerek.

A túlevelek rétege, amit a viharos szél söpör a mélyútba, tompítja lépteiket, itt-ott reccsen az ág, hallik egy madár, meg-megszakadó, riadt vijjogása a szirénára emlékeztet.

Én, a kis naiv, romantikus kirándulást képzeltem el Daniellel, szeretkezést a bokor alján, hogy is másként!

Az emelkedő meredek, a nők hallgatnak, csak a férfiak tréfálkoznak egy kicsit. A gyereket a hátukon viszik, hol az egyik, hol a másik. Lehet, hogy ez a gyerek a falu gyereke, véli Hana. Hajdan olyan szokás volt itt, hogy a lányok nyitott ablaknál aludtak, hogy a kedves utat találjon a kamrácskába. Lehetett több szerető is, lehet, hogy négyük közül egyik sem tudja, hogy a gyerekek nem az övé-e.

A hosszú kapaszkodó után zúg a feje.

A hegyekben nem lehet csalódni: fenn a tetőn menedékház húzódik meg. A terméskővel kirakott terasz üres, de sör kapható. Hana az első kortyok után körülnéz, csodálja a kilátást. A hegyhátak szinte karnyújtásnyira, és a sötét katlan alján tó tükre csillog.

A férfiak térképet terítenek az asztalra, és hevesen vitatkoznak. Az embereknek nincs pénzük, ezek az erdők eladók! Ezt nem szabad megengedni! Emlékezzetek csak a régi időkre, hajdan itt falu volt, a király adományul akarta adni a hegyek aljában lévő királyi városnak, de a falusiak ellenálltak: sosem voltunk alattvalók, és soha nem is leszünk! Küzdöttek az utolsó szál emberig.

Hana emlékezetében felvillan, hát persze, valaha olvasott egy hasonló tartalmú regényt, halott történetet a földrengésről, amely eltemette a győzteseket, a falut a földdel tette egyenlővé. A sziklacsúcsokkal övezett völgyet úgy is hívják: Süppedék.

Az a könyv megvan valahol a többi között, meg kell keresni. Valamilyen távoli rokon írta.

Aztán egy kicsit Zuna gyerekével foglalkozik, hatott rá két okos szemével, nem győz válaszolni kérdéseire.

– Elfelejtettem, mi a neve annak a madárnak, amelyik úgy csicsereg, megkérdezzük Daniel bácsit.

A férfiak még mindig ugyanazt vitatják. A nő kedves, kissé riadt. A kérdésekre röviden válaszol. Sok szenvedésen ment keresztül, férjnél volt, a válás után sokat kellett küzdenie gyermekéért. A környezete támogatta. Az emberek itt jók. A fiú beteg, sok operáción ment át, de már jobban van.

– Mihez kezdhettem egyedül? – kérdi a fiatal anyuka.

Hát igen. És én mihez kezdjek, teszi fel magának a kérdést Hana. Nyakába akaszkoznak valami férfinak? Most hagyjuk ezt. Most nem alkalmas erre az idő.

A gyönyörű kilátásra összpontosít. Nyugalom és csönd. A katlan sötét szakadékra emlékezteti. A közelben fojtott férfihangok, a sűrűben távolodó madárhang. Mikor ismétlődik az életben ilyen pillanat?

Bolond egy nap, mondta, ahogy végre a vonatban ült. Az idegeire ment az örökös hivatalokba

járkálás, meg bélyegzőt, igazolást kérni, hogy munkát keresett még ott is, ahol számára nincs. Idegesítette a formalitások intézése a munkahivatalban úgy, hogy méltóságán ne essék csorba. Idegesítette, hogy üldögéljen a kávéházban Evi-tával, és hallgassa ostoba szövegelését. Hogy neked nincs okod a panaszra, Hana! Fiatal vagy, egészséges, mi hiányzik? Egy rendes férfi. Ha nincs senkid, csak magadra vess. Szerintem megkaptál mindenkit, akit csak akartál!

A vonat csaknem üres. A folyosón elsiet néhány férfi, készek legyőzni minden akadályt útközben, hogy sörhöz vagy töményebb italhoz jussanak az étkezőkocsiban. Kíváncsian bekukkantanak az üres fülkébe, ellenőrzik, hogy a magányosan utazó hölgyért érdemes lenne-e bűnbe esni, majd folytatják útjukat a gazdaságosabb cél felé.

Lehet, hogy megkaptam mindenkit, akit csak akartam. Nem volt ez azonban az én érdemem, a férfiak már csak olyanok, válogatás nélkül elfogadják mindent, ami kínálkozik nekik. Az üzem, ahol Hana dolgozott, végül családi vállalkozás lett, idővel mindenki összejött mindenkivel. Hana románca a főnökkel sem tartott sokáig. Nem olyan sokáig, hogy a takarékosági intézkedések során meg ne szüntessék a helyét. Sajnálom, így a főnök, nagyon sajnálom.

Kár siránkozni a kiömlött tej felett.

Elővette a táskájából a könyvet, amit hosszabb keresés után megtalált a könyvszekrényben. Fel akarja frissíteni emlékezetét az elpusztult faluról.

„Gyerekkorom óta gyötört a kérdés: Mi dolgom a világon? És mindig belém nyilallt, megfájdult. Még mindig szaladnom kell az erdőbe, a meredek völgybe, hogy a sziklák alatt üljek és várjak? Tán megoldódik? Majd okosabb leszel, ha a felindultság elmúlik!”

Pontosan így vélekedett, amikor visszavonult szülőfalujába. Múljon el a felindultság! Hallani akarom magamban a csöndet.

A vonat álmosítón zakatolt. Evita megjegyzése azonban nem hagyta nyugton: megkaptál minden férfit, akit csak akartál! Az önálló nők bíznak magukban, miért utasítanak el valakit, aki tetszik nekik? Lehet, hogy most éppen Dani- elre van gusztusom? Ez az én gondom, a testtől való örökös függőség, ez az én eredendő bűnöm, ami tönkretesz, ami kényszerít elfutni magam elől, elrejtőzni a világ elől, hogy magam előtt is eltitkoljam, csupasz vagyok. Üres, kiüresített, kiradírozott, mintha már nem is volnék, mintha már nem a saját akaratom vezetne. Olyan vagyok, mint egy lyukacsos kő, amivel a folyó sodra játszik, s amely azt hiszi, hogy a víz alkalmazkodik a kívánságaihoz.

A fülkébe berapult egy légy. Kétségbeesetten keresi a kiutat, a kimerültségig repdes az üveg- tábla egyik felétől a másikig. Persze nem találja meg soha, az ablakok zárva vannak.

Hana visszatér a könyvhöz.

„Bolond vagyok, vagy tán a világmindenség bőkezűsége ámitott el?

Behúzódtam egy fiatal fenyő alá. A hegyek varázslatos boltozata alatt üldögélek.

Tán mégsem vagyok bolond. Csupán a szeretet és megértés iránti vágyam gabalyította össze gondolataimat.”

Istenem, mondta magának, ebben az én reménységem. Pontosan ebben: tán mégsem vagyok bolond.

A temető az erdő alatti hegyoldalon van. A meredekebb felső részben vannak az újszülöttek sírjai, csaknem mindegyiken egy fehér márványangyalka térdepel. Hajdanában, nagyon régen, nagy volt itt a gyermekhalandóság. De már vagy fél évszázada a szülészetten jönnek világra az újszülöttek, minden tekintetben gondoskodnak róluk.

Ki tudja miért, a néni elbeszélései nagyon elrémítettek. Százszor hallott emlékezések! Ez a ház sok emléket őriz, kedveském, minden gerendája külön tudna mesélni! Sokszor emlegeti dédapját, a betyárt, aki bitófán végezte. A zsványkodás a vérünkben van, nevet a néni, nemcsak nekünk, az egész falunak, ezért ment jól a szövetségünknek! Az emberek minél többet loptak, annál jobban ment a soruk! Fiaim, ne lopjatok, amit láttok, vigyétek! De most? A szövetségnek már csak a falai állnak. Megjelentek a másféle tolvajok!

Hana megállt a családi sírnál, aztán lement az útra, és Zuna vakolatlan háza felé vette az irányt. Vigyázz berohant a nyitott ajtón. A fiúcska megörült neki, a kutya meg a gyerek összekapaszkodása indián táncra emlékeztette, a kölcsönös községből fakadó öröme.

Nem tudta, a városban mi vette rá, hogy a forgalmas utcán megállt a játékbolt kirakata előtt, és a kirakott játékautók eszébe juttatták Zuna fiát. Tán anyja mondata idéződött föl benne, az emberek itt jók hozzám, s tudata alatt közejük akart tartozni.

– Tulajdonképpen mi is a baja Palkónak? – kíváncsiskodott.

Az elégedett gyerek többet játszott a kutyával, mint az új autóval, Zuna meg ezalatt kávé tett az asztalra.

– A válasunk után az apjához került. Elintézte, erősebb volt – sóhajtott Zuna. – A gyerek a szigorú mostohánál bepisilt. Egyik reggel, ahogy sietett a munkába, úgy feldühítette ez, hogy a kádban forró vízzel leforrázta a lábát. Szörnyű volt, gyötrelmes kínlódás, a fiút többször operálták, fokozatosan, részenként ültették át rá a bőrt. De már jobban van, a néni gyógyfüves vizében fürdetem, jót tesz neki.

Hanának elakadt a hangja.

– Még az újságok is írtak róla – nyújtotta át Zuna az újságkivágásokat meg az agyonolvasott újságot. – Ez segített a bíróságon.

– A bíróságon? – nem győzött csodálkozni Hana.

– Sokáig pereskedtünk. Nekem erre nem volt miből, de pártfogásába vett Daniel. Felkutatta a legjobb orvosokat, hordott bennünket a bírósági tárgyalásokra, a kórházakba, mindenüvé. Ha ő nem segít...

A fiatalasszony elsírta magát.

– Majd otthon elolvasom – vette magához Hana a papírokat.

A kocsmá előtti eresz alatt üldögélt Daniel.

– Iszol egy sört velünk? – hívta meg.

Bólintott. Amit ma hallott, ki kell verni a fejéből.

A népszerű újság cikke megdöbbenetete. Az újságírók ellátogattak a vállalkozó előkelő villájába, akinek a felesége nem volt elég türelmes a gyerekekkel. Az ápoló, fiatal hölgy bevezette őket a kifényesített ebédlőbe, és ment, hogy kávé hozzon. A gyönyörű kutyus barátságos volt a vendégekhez, hagyta magát megsimogatni, de ahogy meghallotta a háziasszony közeledő lépteit, eliskolt a sarokba, lefeküdt a fehér szőrmére, és meg sem moccant. Látszott, hogy még ez az állat is fél tőle.

Döbbenetes felvételek a leforrázott gyerekekről. Képzeteiben önkéntelenül a napalmmal elcsúfított vietnami gyerekek jelentek meg előtte. Ūristen, micsoda világ ez? Istenem, milyen emberek vagyunk?

– Istenem, nénikém, az emberi kegyetlenséget nem állítja meg semmi?

– Mit tudom én? – sóhajtott fel a néni. – Az első emberpár evett jót és rosszat a tudás fájának gyümölcséből, de valahogy ez nem segített. A világ összekuszálódott. Manapság mindenki a saját szája íze szerint értelmezi a jót meg a rosszat.

A néninek igaza van, Hana sem ismeri ki magát semmiben. Nem ismeri ki magát önmagában sem.

Nem kellett volna tegnap sörözni Daniellal. Nem kellett volna mellette űlni egész este.

Egyáltalán nem kellett volna bemennie abba a kocszába.

A férfiak, akiket ott látott űlni az eresz alatt és naplopóknak tartott, együtt űltek. Nem illik, hogy kettesben külön űljenek, egy másik asztalnál. Hanát meglepték a háborgó kijelentések: a kormány kínálja vizeinket, forrásainkat, fürdőinket a külföldieknek, elad mindent, amihez Isten kegyelméből jutottunk. Az kellene, hogy a víz, a föld, a levegő mindenkié legyen, ne a spekulánsok gazdagodását szolgálja! Nekünk nem marad más, minthogy ezt a disznóságot tétlenül nézzük, mert a politikusaink megvesztegethetők!

Kész kocsmái lázadás, mondta Hana, alkarján végigsimult Daniel szőrös karja, közelről jövő felvillanyozó érintés, mintha a férfi és a nő bőre

közötti helyen magasfeszültség keletkezne. Ez az emlék annyira él benne, hogy időnként nem is figyel, mit beszél a néni.

A világ tele van rossz dolgokkal, de a legrosszabb, ha az ember a gyereket bántalmazza. A gyerek ártatlan, maga az ártatlanság – aggódik még mindig Palkó sorsán a néni.

A ház előtt megállt egy autó, s megjelent Helena, a kedves unokatestvér.

– Végre üdvözölhetlek, Hana – tesz le az asztalra egy palack bort. – Nocsak, öntsél!

– Szép tőled, hogy hébe-hóba megjelenesz – örvend a néni. Örül, hogy együtt látja a két unokahúgát. – Merre csellengsz? Ráakadhatnál már valakire, hogy végre megérjek egy lakodalmat! Valahogy gyámoltalanok vagytok mindketten. Mi van veletek? Hisz helyén az eszetek, és ügyesen jár a kezetek! Férfi nélkül nem élet az élet. Hamarosan elmegy az utolsó vonat is!

– A legjobbkor jöttél! Kilódítanál az állomásra? – kérdi Hana.

– Hát már elmégy?

Hana maga sem érti, mi ütött belé. Olyan érzéssel dobálja gönceit a hátizsákba, hogy menekülnie kell. A veszedelem, ami leskelődik rá, nagyon valószínű: ha marad, hamarosan maga bújlik Daniel ágyába. Ismétlődik a régi jelenet, újra ugyanarra a gereblyére lép, s szárnyalás helyett bele a szakadékba, az aljára. Határozottan összehúzza a hátizsák szíját, mintha valakit fojtogatna, elbúcsúzik a nénikéjétől, és az autóban optimistán beszél arról, hogy amikor nemrég a városban járt, bizonyos lehetőséget kínáltak neki, vissza kell hát mennie, addig kell ütni a vasat, amíg forró...

Szerencséje volt, éppen beállt a vonat az állomásra.

(Vércse Miklós fordítása)

Végh Tamás

A csönd dimenziói II.

1. Szél zúzta csönd, póre világ
ág-boga leng; gyertyalobogás
második éve érted, míg egyszer
csak megértem, ha mennem kell,
hogy kezedet újra elérjem.
2. Tegnap csöndek ősz hajadon,
és fehérülő szakállamon; vállalt
éveink köszönnek a mának,
s néhány arc még utánunk fordul...

3. *Kinizsi utca*

Százéves ház a dőlt törzsű,
vén fenyők alatt. Családokat óvtak
egykor az öreg falak; innen jöttél,
és ide jöttem. Még egyszer
látnom kell, míg áll, s a hideg,
magányos, üres szoba csöndje
hozzám majd beszélni kezd,
s elmond nekem mindent, amit
magamban őrzök, akár a csöndet.

4. Foglyul ejt a csönd, s körbetáncol a szél,
s rázza a napot, mint a kisgyerek játékszerét,
s a fák csontkeze közé ejti, hogy elérje
a rojtos felhők szélét.
5. Álomba szülő ősz hajad csöndje,
délutánok fehér magánya, legvégső,
egyetlen, tiszta és igaz, Isten által
kiszemelt pillanat, amely a tiéd mindörökre.

2020-03-11

Granada látképe (Vezekényi Fanni felvétele)